

50 NĂM – VINH DANH ANH HÙNG KQVNCH

Tưởng nhớ Cố Trung Tá Phạm Văn Thặng

Thần Dakbla: Fulro PHẠM VĂN THẶNG

Thần Dakbla

Giữa khuya vắng tiếng thì thầm
Thoáng rơi trắng tuyết chập chờn mộng du
Chìm sâu bao lớp mây mù
Dòng Dakbla cuộn khúc tiếng ai gọi hồn
Bắc Đẩu nghe rõ trả lời?
Thiên Thần Thái Dương đã gãy cánh rồi Bạn ơi!
Dakto Tân Cảnh Chu Pao Diên Bình
Hàm Rồng Eo Gió Charlie ngậm ngùi!
Cù Hanh mây phủ mưa rơi!
Đội Kiểm Báo Không Trợ II nghiêng sâu!
Chiều về phi đạo vắng sâu
Bãi đậu vẫn tiếng Thân cười chọc què!
Từ nay bão rớt toi bời!
Gió cuồng nộ thổi phong ba!
Vùng ba biên giới điêu tàn!
Cao nguyên vẫn ngập lửa đạn ngút trời:
Chiến tranh!
Còn nhớ gì không Kontum?
Đường dốc Hoàng Diệu
Mường su to cừ!
Công viên Lê Lợi
Diệp Kính Pleiku rữ buồn!
Khu Chợ Mới
Cà phê Dinh Điền
Những quán không tên!
Mây cao nguyên đứt khúc
Nhạc trầm luân rã rời!
Thần Dakbla
Nghiêng cánh vẫy chào!
Gió thắm mây sâu
Sầu bao đoạn!
Ngày chờ đêm đợi!

Đội, Trông, Chờ!
Tổ Quốc Không Gian
Bảo Quốc Trần Không
Sư Đoàn VI Không Quân
Không Đoàn 72 Chiến Thuật, Phi Đoàn 530 Thái Dương
Khu Trục Cơ, Biên Trấn, Cù Hanh–Pleiku

*Thương tiếc Vẫy tay Chào! Vĩnh biệt Chiến hữu!
Anh em Bạn bè nhỏ lệ khóc thương Anh!
Ngày xưa da ngựa bọc thây, ngày nay cánh thép phủ thây Anh Hùng!
Fulro Phạm văn Thặng: Thiên Thần Dakbla!*

Buổi Lễ Phong Thần! – *Trần Ngọc Nguyên Vũ*

(Xin thắp một nén nhang lòng cúi đầu tưởng niệm người phi công anh hùng đã tuần quốc bên bờ sông Dakbla, thuộc tỉnh Kontum vào mùa Hè năm 1972).

*“Cổ bề thanh động Tràng Thành nguyệt
Phong hỏa ảnh chiếu Cam Toàn vân.” –**Đặng Trần Côn***

Tháng Năm 1972! Tây Nguyên đang còn ngút ngàn khói lửa. Sau lần thất bại tại Charlie, Cộng quân điên cuồng đổ dồn lực lượng còn lại vào Kontum. Hàng ngày những công điện tối khẩn, từ biên thùỵ tới tấp gởi về phòng truyền tin điện tử của Quân Đoàn 2. Trung tâm hành quân Không Trụ 2 làm việc ngày đêm, phối hợp các đơn vị tác chiến của Sư đoàn 2 KQ để yểm trợ các đơn vị dưới đất. Những chiếc xe Jeep, xe GMC chạy sầm sập trên Quốc lộ 14, cuốn theo những đám bụi đỏ bốc lên cùng với cơn gió lốc phủ mờ cả một bầu trời. Phi Trường Cù Hanh tập nập với các phi cơ vận tải đủ loại. Từ C47, C119, C123 đến C130, cùng các phi cơ Khu Trục A1, A37, Trục Thăng, Quan Sát lên xuống liên tục, cộng thêm với đoàn người từ các nơi đổ vào căn cứ Không Quân Pleiku chờ được di tản về Nha Trang, Quy Nhơn, tạo thành một khung cảnh nhộn nhịp bi hùng của một thời chinh chiến. Các quân nhân thuộc Liên đoàn phòng thủ của Không Đoàn Yểm Cứ, và đoàn Quân Cảnh quân trấn PleiKu của Đại úy Hiền phải làm việc hầu như 24 trên 24 mới giữ gìn được an ninh trật tự...

Không Đoàn 72 chiến thuật dưới quyền chỉ huy của các sĩ quan tài ba lỗi lạc như Trung tá Nguyễn Văn Bá, và Trung tá Lê Bá Định, dốc toàn lực vào cuộc chiến. Các phi công đã phải bay một ngày hai, ba phi xuất mà vẫn không đủ cung cấp cho nhu cầu đòi hỏi của chiến trường. Những người lính kỹ thuật thức suốt đêm để sửa chữa những phi cơ bị trúng đạn, hư máy, để kịp thời cung ứng cho các phi vụ hành quân. Trên gương mặt phong trần của những người lính chiến Không Quân của Không Đoàn Biên Trấn, cùng các Biệt Đội từ các nơi biệt phái đến, đã thấy hằn lên những nét mệt mỏi. Nhưng trong câu chuyện trao đổi với nhau, họ vẫn không để mất đi những nét cương nghị có pha trộn chút dí dỏm và khinh bạc vào cuộc đời.

Bây giờ là 4:00g chiều. Tại phòng hành quân của Phi Đoàn khu trục Thái Dương 530, Thiếu tá Vũ Công Hiệp vừa nhận điện thoại từ phòng hành quân chiến cuộc của Không Đoàn, yêu cầu cất cánh khẩn cấp. Đây là phi vụ thứ hai trong ngày của anh. Không thấy người phi công số 2 của Phi Tuần tại phòng hành quân, anh quay qua hỏi Thiếu úy Chính, sĩ quan trực:

– Ủa, ông Thiếu úy Thống giờ này chưa lên Phi Đoàn à?

Chính hơi bối rối, ngập ngừng nói:

– Dạ thưa Thiếu tá, Thiếu úy Thống vừa chạy ra trạm tiếp liên đón cô bạn từ Sài Gòn lên thăm. Anh nói là sẽ trở lại liền.

Hiệp nói vội:

– Vậy anh đôn thẳng số 2 của Phi Tuần kế lên thay thế.

Chính chưa kịp thi hành thì Thặng đứng ở gần đó đã lên tiếng:

– Thôi khỏi, để tao bay thế cho thẳng Thống. Khi nào nó về, mày nói là chiều nay nó cứ việc lo cho cô bạn của nó. À, mày dặn thẳng Thống là hôm nay tao sẽ mời hai đĩa đi ăn cơm tối ngoài phố.

Rồi anh quay qua Hiệp nói:

– Tao bay số 2, mày sẽ đỡ vất vả.

Hiệp nhìn Thặng cười:

– Mình lên gặp, làm việc với thẳng Bắc Đầu trên tần số FM... Vùng làm việc ở phía Tây Bắc KonTum 2 dặm.

Thặng vừa chăm tọa độ trên bản đồ hành quân vừa nói:

– Mẹ kiếp! Lần này tao sẽ xin biệt phái làm Thần Dakbla coi tụi nó có vào nổi Kontum không.

Hai ông Thiếu tá Phi Tuần trưởng khu trục của Phi Đoàn 530, có dáng người quá khổ so với các đồng bạn khác. Một người to lớn như ông hộ pháp, có nước da sạm nắng, với hai bàn tay sần sùi to như hai nải chuối già, được anh em ưu ái tặng một hõn danh là “Thặng Fulro”. Còn một ông cao lêu nghêu như cây cà kheo và gầy như một que củi, có nước da xanh lét như người vừa ốm dậy, cặp mắt sáng quắc như hai luồng điện, nhận một mỹ danh khác là “Hiệp Cò”. Một điểm đặc biệt là cả hai đều là những cao thủ thượng thặng trong giới võ lâm. Vừa xách nón bay ra bãi đậu, hai người vừa vung tay vẽ một cú “thả bom Napalm” thật thấp trong không khí. Hiệp nói:

– Lần đầu mình sẽ đánh cùng một lúc với hai hướng ngược chiều. Lần thứ nhì đổi hướng 90°. Chỉ có thế mới khóa mồm được bọn nó, để tụi nó không kịp sửa phòng không.

Thặng cười vỗ vai người bạn đồng hành rồi chia tay leo lên phi cơ. Hai người cơ trưởng trong tư thế sẵn sàng, phụ các anh cột dây dù rồi tuột xuống để quay máy. Tiếng động cơ nổ giòn. 2 chiếc khu trục gầm gừ như hai con tê giác khổng lồ di chuyển ra đầu phi đạo cất cánh trong tiếng reo hò, và cặp mắt ngưỡng phục của những người đang đứng đợi ngoài sân bay để lên phi cơ di tản. Sự hiện diện của các anh giờ này như một bảo đảm để nói với người dân rằng: “Đồng bào cứ an tâm, chúng tôi đang vào trận để giết giặc và bảo vệ đồng bào đây.” 2 chiếc phi cơ trang bị đầy bom đạn, song song lặn mình trên mặt phi đạo, rồi cùng bốc lên như hai con đại bàng xoải cánh, và mất hút qua làn mây mỏng của buổi trời chiều...

Từ cao độ 5,000 bộ ở vòng chờ trên vùng, Hiệp lắc cánh ra hiệu cho số 2 vào hợp đoàn chiến đấu, rồi chuyển qua tần số FM để liên lạc với phi cơ quan sát (FAC). Tiếng rè rè của vô tuyến cho Thặng biết là FM của Hiệp không được tốt. Anh bấm máy liên lạc với Hiệp qua tần số VHF:

– Thái Dương 31 đây 2 gọi.

– 31 nghe năm (5/5).

– FM của mày hư rồi. Để tao bay lead.

– 31 hiểu! Mày bay Lead.

Bỗng một giọng nói trầm ấm nổi lên qua tần số UHF:

– Thái Dương đây Thiên Lôì, gọi bạn nghe rõ không trả lời.

Thặng bấm máy trả lời:

– Thiên Lôì, Thái Dương nghe bạn 5.

– Thiên Lôì, 3 phi cơ A37 từ Nha Trang lên. Hiện tại chúng tôi đang ở trên mục tiêu cao độ 10,000 bộ. Chúng tôi sẽ bao vùng cho bạn làm việc.

Thặng cười trên tần số:

– Thiên Lôì, bạn từ xa tới, để tôi nói với FAC xin nhường bạn đánh trước.

– Hà... hà... hà... Thiên Lôì đâu dám thất lễ. “*Tiên chủ hậu khách*” mà. Chỉ vì:

“*Mùa chinh chiến theo chân thù nghịch,
Ta về theo cho rậm chiến trường*” (*)

thôi. Xin mời đại hiệp vào vùng trước.

Tiếng Thặng rồn rảng vang lên:

– Hào sảng lắm! Phải Thiên Lôì Vũ văn Càn, “Hiệp Sĩ diệt trừ tham nhũng” cùng nhóm với bác sĩ Phạm văn Lương, và Hà Thúc Nhơn của vùng Thù Dương cát trắng đó không? Cho tại hạ gởi lời thăm “Ngô Đại Hiệp”.

– Đúng 5, “Cần phòng 5” của Nha Trang ngày xưa đây. Lâu lắm mới nghe tiếng “Thái Dương Phạm Đại Hiệp”, danh trấn vùng trời Tây Nguyên. Không dám nhận mỹ danh của Đại Hiệp. Tại hạ chỉ làm theo thiên chức của một người lính chiến thời ly loạn. Tại hạ sẽ chuyển lời thăm của Đại Hiệp tới Ngô Đức Cửu.

Thặng bấm máy cười rồn rảng:

– Nghe được lắm. Lát nữa trên đường về, ghé PleiKu đồ xăng, tao sẽ cho mày thưởng thức món “chả chìa” đặc biệt của miền phố núi. Nhớ đợi tao ở Phi Đoàn.

Sau khi trao đổi vui đùa với Cần, Thặng cùng Hiệp đổi vị thế, rồi liên lạc với phi cơ quan sát:

– Bắc Đẩu, đây Thái Dương 31 gọi, bạn nghe rõ không trả lời.

Tiếng người phi công quan sát dồn dập vang lên:

– Bắc Đẩu nghe Thái Dương năm trên 5. Bạn cho biết trang bị.

– Thái Dương 31 gồm 2 phi cơ A1, trang bị 12 trái Napalms 500 cân, và 1600 viên đại bác 20ly.

– Bắc Đẩu nghe rõ. Để tôi bóc cho bạn một trái cam ăn cho mát giọng.

Thặng cười qua tần số:

– Đ.M. không cần bóc vỏ. Đưa nguyên trái cho tao.

– Ha... ha... ha... phải Đại Bàng Fulro đó không?

– Đúng 5. Fulro và Hiệp Cò đây. Phải thiếu hiệp Đinh Đức Bản, ngôi sao Bắc Đẩu của vùng trời biên trấn đó không?

– Ha... ha... Đại Hiệp quá lời, đàn em đâu dám múa rìu qua mắt thợ...

– Thiếu hiệp không nên quá khiêm nhường! Tình hình địch ra sao?

– Cho các Đại Bàng biết địch quân ở về phía Tây của trái khối 200 thước, có chiến xa tòng thiết. Phòng không được ghi nhận là có đại bác 12.7ly và 37ly cùng hỏa tiễn tầm nhiệt SA7, Thái Dương cần thận.

Thặng cười vang trên tần số, cảm ơn người phi công quan sát vui tính, rồi liên lạc với Hiệp:

– Số 2 thấy trái khối không? Tao sẽ vào vùng theo hướng Bắc–Nam. Lấy cao độ về tay trái. Bình phi ở 4000 bộ. Mày vào theo hướng Nam–Bắc. Lấy cao độ về phía trái. Bình phi ở 3500 bộ. Mình sẽ nướng mấy con cua sắt trước.

– OK! Thái Dương 32 nghe rõ.

Thặng kiểm soát thật nhanh các đồng hồ trên bảng phi cụ, rồi lật ngược phi cơ, lăn mình 360° lao xuống mục tiêu. Tiếng người phi công quan sát vang lên, giọng thán phục:

– Đẹp lắm Đại Bàng.

Thặng chưa kịp trả lời. Anh bỗng nghe thấy những tiếng bụp bụp, rồi con tàu rung lên dữ dội. Khói đen bốc mù mịt trong phòng lái. Anh vội vàng giựt tay dàn bom, kéo phi cơ lên cao độ rồi liên lạc với Hiệp:

– Tao bị rồi. Số 2 lấy cao độ về hướng Đông. Đ.M. phòng không tụi nó nặng quá.

Hiệp đang vào mục tiêu, nghe Thặng gọi vội vàng giựt hết bom trên mục tiêu, rồi kéo ngược phi cơ lên để lấy cao độ. Anh vòng lại tổng hết tay ga để vào cận phi với Thặng. Từ trong phòng lái của mình, Hiệp thấy bên cánh phải của Thặng khói đen phun ra một lần dài theo thân tàu, rồi phục lửa. Hiệp bấm máy gọi tới tấp:

– Số 1 nhảy dù gấp. Phi cơ mà đang cháy bên cánh phải.

Tiếng Thặng bình tĩnh trả lời:

– Mình đang ở trên đầu Kontum. Tao không thể nhảy dù được.

– OK! Mà rán giữ cao độ để ra khỏi Kontum. Mà còn trái bom bên cánh trái đó.

– Tao sẽ giựt tay trước khi làm “crash” bên bờ sông Dakbla.

Bay sát bên Thặng Hiệp gọi:

– OK! Mà giữ hướng 180°. Phía 5 giờ có bãi đất trống.

2 chiếc khu trục cơ lao mình vùn vụt xuống, bay ngang thành phố để tới bãi đất trống bên bờ sông. Đạn phòng không từ chiếc tháp chứa nước của thành phố tưới như mưa đuối theo chiếc phi cơ bị nạn. Hiệp liếc mắt nhìn cao độ kế thấy phi cơ đang ở cao độ 600 bộ, anh bấm máy tới tấp gọi:

– Fulro! Nghe tao đi! Tụi nó đang từ tháp nước bắn ra, mà còn đủ cao độ để nhảy dù. Nhảy ngay đi. Phi cơ mà có thể phát nổ...

Từ trên cao độ Cần thấy những tia lửa nháng lên từ tháp nước, anh ra hiệu cho Phi Tuấn vào vị thế chiến đấu rồi bấm máy liên lạc:

– Thái Dương cứ yên tâm, chúng tôi thấy tụi nó rồi. Thiên Lô 2, 3 mình vào vòng bắn.

3 chiếc A37 lạng mình như 3 con điều hâu săn mồi, chúi mũi lao xuống mục tiêu. Những ống hỏa tiễn công phá phóng vụt ra, chiếc tháp nước cháy bùng và nổ tung từng trâm

ngàn mảnh vụn. Lẫn lộn theo với tiếng khen của phi cơ quan sát, có tiếng tắc nghẹn của Thặng trên tần số:

– Đ.M. Trễ...

Hiệp thẳng thốt gào lên:

– Fulro, Fulro, mà OK?

Không có tiếng trả lời. Chiếc phi cơ của Thặng đang lao xuống với tốc độ 140 knots một giờ. Tốc độ quá nhanh để làm crash. Hiệp vẫn bám sát bên cánh phải của Thặng một cách vô vọng. Chiếc khu trục cơ bị nạn chạm đất nháng lửa, cày lên mặt đất lởm chởm, oằn mình đụng vào một mô đá cao bên bờ sông. Đất đá bắn tung mù mịt, rồi một khối lửa bùng lên, cuốn theo cột khói đen cuộn cuộn như ngọn hỏa diệm sơn trong cơn phẫn nộ chuyển mình... Mọi việc xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, làm người phi công trẻ dạn dày chiến trận không kịp chuẩn bị tinh thần để đón nhận nó. Mặt anh co rúm lại, ánh mắt lạc thần, bất lực nhìn chiếc phi cơ của người bạn đồng hành chìm trong biển lửa mịt mù. Hiệp như điên cuồng, bay vòng quanh đồng lửa đang ngùn ngụt cháy. Chiếc khu trục cơ gầm thét ở cao độ thấp, rồi vụt bốc mình lên. Ngồi trong phòng lái, Hiệp ngoái cổ nhìn xuống. Không còn gì cả ngoài đồng lửa bập bùng. Lên đến cao độ của vòng chờ, sau khi liên lạc với phi cơ quan sát để lấy chi tiết, Hiệp lắc cánh, lặn mình quay một vòng tròn 360° để chào vĩnh biệt người bạn thân lần cuối, rồi lao mình mất hút sau những đám mây tang...

Buổi chiều ngày 26 tháng 5 năm 1972, bầu trời Kontum vằn vữa, nhỏ lệ khóc Anh Hùng... Dòng Dakbla sủi bọt, nổi sóng gầm lên mộ khúc bi ai... Văng vẳng đâu đây, tiếng bom đạn âm ì dội lên, nghe như tiếng chiêng trống từ nơi rừng sâu núi thẳm vọng về... để đưa người tráng sĩ qua sông nhận sắc chỉ phong thần.

Trần Ngọc Nguyễn Vũ

Nguồn: Internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, December 30, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*